

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 45/2018-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. júna 2018 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika, zo sudkyne Jany Baricovej a sudcu Mojмира Mamojku prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom doc. JUDr. Jozefom Sotolárom, PhD., Južná trieda 1, Košice, pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 149/2008 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bardejov v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 149/2008 porušené boli.

2. Okresnému súdu Bardejov prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 149/2008 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 500 € (slovom päťsto eur), ktoré je Okresný súd Bardejov p o v i n n ý zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Okresný súd Bardejov je p o v i n n ý uhradiť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia v sume 374,81 € (slovom tristosedemdesiatštyri eur a osemdesiatjeden centov) na účet jej právneho zástupcu doc. JUDr. Jozefa Sotolára, PhD., Južná trieda 1, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 45/2018-11 z 30. januára 2018 prijal na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bardejov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 149/2008 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že v napadnutom konaní vedenom pred okresným súdom, v ktorom je v procesnej pozícii žalobcu „o zaplataenie sumy 1 702,38 € s príslušenstvom“, dochádza k zbytočným priet'ahom. Poukázala na to, že napadnuté

konanie trvá už viac ako 9 rokov, pričom obdobie od apríla 2011 do 4. decembra 2012, teda v dĺžke 20 mesiacov, bolo bez akéhokoľvek úkonu súdu. Okresný súd podľa sťažovateľky „nevykazoval aktivitu ani v období od septembra 2013, kedy došlo k druhému prerušeniu konania na návrh sťažovateľa a to až do februára 2016“.

3. Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

„Okresný súd dňa 19.11.2009 prerušil konanie za účelom rozhodnutia predbežnej otázky, ktorá bola podľa okresného súdu nevyhnutná na rozhodnutie predmetnej veci. Otázka bola predmetom prebiehajúceho konania na tom istom okresnom súde pod sp. zn. 4C 4/2007. Išlo o otázku platnosti zmlúv o výkone správy a platnosti výpovede zo zmluvy o výkone správy. Konanie vo veci 4C 4/2007 bolo právoplatne skončené 14.4.2011.

... po právoplatnom skončení konania vo veci 4C/4/2007 nedošlo ku krokom, ktoré by mali prispieť k zisteniu stavu a k rozhodnutiu vo veci. Činnosť okresného súdu spočívala v rozhodovaní a reagovaní na podanie sťažovateľa, zo dňa 24.8.2012, ktorým sťažovateľ navrhoval vstup ďalšieho účastníka do konania a z 27.11.2012, ktorým sťažovateľ navrhoval spojenie vecí.

Od uznesenia o zamietnutí návrhu na spojenie vecí zo dňa 7. 1. 2013 až do septembra 2013 okresný súd vo veci nekonal a nepostupoval tak, aby vo veci rozhodol. Okresný súd 19.9.2013 na návrh sťažovateľa zo dňa 16.9.2013 rozhodol o prerušení konania do času právoplatného rozhodnutia vo veci 7C 193/2013 vedeného pred okresným súdom. Predmetom konania vo veci 7C 193/2013 je otázka, ktorá môže mať význam aj pre rozhodnutie v predmetnej veci - kto je správcom obytného bloku.

Ďalšie kroky okresný súd uskutočnil až v roku 2015, kedy vyzval predloženie návrhov na ďalšie dokazovanie. Následne boli vykonané len formálne úkony bez dokazovania vo veci samej a to vrátane pojednávania dňa 27. 03. 2017, kedy súd vyhlásil rozsudok vo veci samej.

Toto rozhodnutie nám bolo doručené až dňa 12. 06. 2017 - t. j. skoro po viac ako troch mesiacoch od vyhlásenia !!. Voči rozhodnutiu sme podali odvolanie 25. 06. 2017 na Krajský súd Prešov prostredníctvom okresného súdu - rozsudok okresného súdu bol zrušený a vec vrátená na okresný súd s tým, že zo strany okresného súdu došlo k hrubému porušeniu práva na spravodlivý proces.“

4. Sťažovateľka zdôraznila, že napadnuté konanie je poznačené roztrieštenosťou a nesústredenosťou a do podania sťažnosti vec nebola právoplatne skončená.

5. Pokiaľ ide o zložitosť predmetnej veci sťažovateľka uviedla, že „Z hľadiska skutkového nevykazuje vec žiadnu zvláštnu zložitosť“ a ani po právnej stránke vec „nevykazuje takú mieru zložitosti, ktorá by odôvodňovala niekoľkoročnú dobu konania“. Tiež konštatovala, že svojím správaním neprispela k priet'ahom v konaní pred okresným súdom.

6. Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že okresný súd v napadnutom konaní porušil jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných priet'ahov a zaplatiť sťažovateľke finančné zadost'účinenie vo výške 9 000 €, ako aj náhradu trov konania.

7. Na výzvu ústavného súdu sa podaním sp. zn. 1 SprO 366/2018 z 2. marca 2018 doručeným ústavnému súdu 8. marca 2018 vyjadrila k sťažnosti predsedníčka okresného súdu, v ktorom uviedla chronologický prehľad jednotlivých úkonov okresného súdu.

8. Predsedníčka okresného súdu tiež poukázala na nasledujúce skutočnosti:

„a/ Prekážky postupu... súviseli s prerušením konania do právoplatného vyriešenia otázky správcovstva bytového domu. Bolo potrebné vyčkat' na právoplatnosť konania vedeného pod spisovou značkou 4C/4/2007, do ktorého skončenia bolo toto konanie určité obdobie prerušené a na právoplatnosť konania vedeného pod spisovou značkou 7C/193/2013, do ktorého skončenia bolo toto konanie taktiež určité obdobie prerušené a ktorých konaní výsledky mali vplyv na právne posúdenie základu nároku žalobcu v tomto konaní.

b/ Sťažovateľ sám spomaľoval samotnú dĺžku celého konania, a to svojimi procesnými návrhmi (na pripustenie ďalšieho účastníka konania, opakované návrhy na spojenie veci na spoločné konanie), opakovanými žiadosťami na odročenie

už nariadeného pojednávania z dôvodu ospravedlnenia sa právneho zástupcu žalobcu). Aj vec doposiaľ nie je právoplatne skončená, dňa 27.03.2017 bolo vo veci meritórne rozsudkom rozhodnuté; v súvislosti s podaným odvolaním žalobcom však došlo rozhodnutím odvolacieho súdu k jeho zrušeniu a vráteniu veci na ďalšie konanie a rozhodnutie. Po vrátení spisu bol zákonným sudcom bez akýchkoľvek prietahov nariadený termín pojednávania.

c/ Ide o skutkovo a právne zložitejšiu právnu vec. Vo veci bolo potrebné vykonať rozsiahlejšie dokazovanie. Som toho názoru, že zo strany Okresného súdu Bardejov pri vybavovaní veci vedenej pod spisovou značkou 3C/149/2008 k porušeniu práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov nedošlo.“

9. Zo strany okresného súdu bolo tiež vytknuté, že sťažovateľka sa pred podaním sťažnosti ústavnému súdu nedomáhala zjednania nápravy u predsedníčky okresného súdu, čo je zákonný predpoklad pre podanie ústavnej sťažnosti v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

10. Predsedníčka okresného súdu napokon vo vyjadrení poukázala aj na opakované personálne zmeny, enormné pracovné zaťaženie konajúcich sudcov, ako aj dlhodobú veľkú fluktuáciu sudcov na okresnom súde.

11. Predsedníčka okresného súdu zároveň vyslovila súhlas s upustením od ústneho pojednávania v konaní o prijatej sťažnosti v zmysle § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. K vyjadreniu predsedníčky okresného súdu zaujal na základe výzvy ústavného súdu stanovisko aj právny zástupca sťažovateľky. Vo svojom podaní doručenom ústavnému súdu 6. apríla 2018 poukázal na svoju argumentáciu a dôvody uvedené v samotnej ústavnej sťažnosti, a tiež zdôraznil účelovosť vyjadrenia okresného súdu bez reálnej znalosti spisu. Zároveň opäť uviedol, že skutková a právna zložitosť veci nie je daná, keďže išlo o štandardnú žalobu na plnenie, a za ospravedlňujúci argument nemožno považovať ani fluktuáciu sudcov.

13. Právny zástupca sťažovateľky zároveň vyslovil súhlas s upustením od ústneho pojednávania v konaní o prijatej sťažnosti v zmysle § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

14. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

15. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. Zároveň namieta aj porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa ktorého každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. K porušeniu sťažovateľkou označených práv malo dôjsť postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

17. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

18. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov (i práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04, IV. ÚS 365/04).

19. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa strana sporu obrátila na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

20. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ktorý určuje, že súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prieťahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, ďalej z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania (obdobne predtým § 6 a § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016).

21. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť vecí, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada

aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval aj sťažnosť sťažovateľky.

22. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, kde je sťažovateľka žalobkyňou v konaní o zaplatenie sumy 1 702,38 € s príslušenstvom, ústavný súd konštatuje, že obdobné konania možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, preto dĺžka konania nebola závislá od skutkovej či právnej náročnosti prerokovávanej veci.

23. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prietáhov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľky ako strany v tomto súdnom konaní. V dôsledku ospravedlnenia jej právneho zástupcu sa termín pojednávania určený na 5. september 2013 presunul na 19. september 2013, čo je posun dvoch týždňov. Dňa 19. septembra 2013 jej právny zástupca požiadal o odročenie pojednávania s návrhom na prerušenie konania, čomu okresný súd vyhovel, keď napadnuté konanie prerušil. Ústavný súd preto konštatuje, že sťažovateľka neprispela k doterajšej dĺžke napadnutého konania.

24. Pokiaľ okresný súd sťažovateľke vyčíta, že sama spomaľovala priebeh napadnutého konania uplatňovaním rôznych procesných návrhov, ústavný súd poukazuje na to, že využitie možností daných sťažovateľke procesnými predpismi na presadzovanie a uplatňovanie jej práv v súdnom konaní môže síce spôsobiť predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné prietahy (m. m. I. ÚS 31/01).

25. Napokon ústavný súd hodnotil postup okresného súdu z hľadiska existencie zbytočných prietáhov v doterajšom priebehu konania. Zistil, že z obsahu predloženého súdneho spisu a prehľadu jednotlivých úkonov okresného súdu vyplývajú viaceré dlhšie obdobia medzi jednotlivými úkonmi súdu. Dňa 5. októbra 2009 okresný súd vydal uznesenie o prerušení konania. Napriek tomu, že konanie, kvôli ktorému bolo prerušené napadnuté konanie, právoplatne skončilo už 14. apríla 2011, okresný súd následne vykonal úkon až 4. decembra 2012, teda takmer po roku a ôsmich mesiacoch. Nečinnosťou sa vyznačovalo aj obdobie od januára 2013 do septembra 2013, teda v dĺžke 8 mesiacov,

keď okresný súd iba nariadil pojednávanie na 5. september 2013 a následne zmenil jeho termín na 19. september 2013. Okresný súd bol tiež nečinný v období od mája 2016 do decembra 2016, teda približne 7 mesiacov, keď iba nariadil pojednávanie na 5. október 2016 a následne zmenil jeho termín na 9. december 2016.

26. Na základe uvedených skutočností predstavuje celková doba nečinnosti okresného súdu približne 2 roky a 11 mesiacov.

27. Pokiaľ ide o obranu okresného súdu spočívajúcu v argumentácii o opakovaných personálnych zmenách, o enormnom pracovnom zaťažení konajúcich sudcov a o dlhodobej veľkej fluktuácii sudcov na okresnom súde, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní (I. ÚS 35/03, II. ÚS 52/99).

28. Vychádzajúc z týchto skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 149/2008 došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

29. Ústavný súd na základe svojho zistenia, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, mu prikázal, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 3 C 149/2008 konal bez zbytočných prietahov, pretože označená vec nebola v čase rozhodovania ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľky právoplatne skončená.

III.

30. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.

31. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadostučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

32. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadostučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

33. Sťažovateľka v sťažnosti žiadala o priznanie primeraného finančného zadostučinenia v sume 9 000 €, čo odôvodnila celkovou dĺžkou napadnutého konania, obdobiami nedôvodnej nečinnosti okresného súdu a právnou neistotou, v dôsledku ktorej jej vzniká škoda spočívajúca v ušlom zisku.

34. Cieľom primeraného finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

35. Pri určení primeraného finančného zadostučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti aplikovaných EŠLP, ktorý spravodlivé finančné zadostučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

36. Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania vedeného okresným súdom, ako aj na jeho neodôvodnenú nečinnosť v trvaní približne 2 rokov a 11 mesiacov, berúc do úvahy predmet konania na okresnom súde, správanie sťažovateľky, ako aj všetky okolnosti daného prípadu, ústavný súd považoval priznanie sumy 500 € pre sťažovateľku za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

37. Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom. Právny zástupca sťažovateľky si uplatnil trovy konania, ktoré vyčíslil v celkovej sume 374,81 €.

38. Ústavný súd priznal sťažovateľke trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom pozostávajúce z odmeny advokáta a vychádzal pritom z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

39. Sťažovateľkou uplatnená suma trov konania neprevyšuje sumu vypočítanú ústavným súdom, preto jej ústavný súd priznal náhradu trov konania v požadovanej sume.

40. Právny zástupca sťažovateľky si v stanovisku k vyjadreniu predsedníčky okresného súdu doručenom ústavnému súdu 6. apríla 2018 uplatnil trovy konania aj za tento úkon právnej služby vo výške 153,50 € vrátane režijného paušálu 9,21 € a dane z pridanej hodnoty. Ústavný súd náhradu trov konania za uvedený úkon nepriznal, keďže v stanovisku sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu neuviedla žiadne nové skutočnosti alebo právne hodnotenia, ktoré by boli spôsobilé podstatne ovplyvniť konečný úsudok ústavného súdu o predmete konania.

41. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

42. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. júna 2018